

kunde man derimod indvende: Det er en dyr Foranstaltning, men saa kan det være muligt at faae Bugt dermed. Men naar kun Halvdelen eller Trediedelen af Besætningerne her i Landet bliver nedslaaet, gjør det ikke den Nytte, de Herrer have tilsigtet. I Retning af Dyrlægeundersøgelser tror jeg nok, at jeg kunde gaa videre end foreslaaet i Lovforslaget. Det forekommer mig, at de Betingelser, der stilles i Loven for, at Staten skal betale Dyrlægeundersøgelsen, ere temmelig haarde. Jeg har derfor troet at burde stille et Ændringsforslag, som lyder saaledes:

„Indenrigsministeren skal være bemyndiget til for større eller mindre Distrikter at paahyde en Undersøgelse ved en examineret Dyrlæge af alt Hornkvæg, for at det kan blive konstateret, om det er angrebet af Tuberkulose. De til en saadan Undersøgelse medgaaende Udgifter udredes af Statskassen, men en saadan almindelig Undersøgelse kan kun foretages i samme Distrikt i Gang aarlig.“

Ved dette Ændringsforslag tror jeg, at Regjeringen har det i sin Haand at komme til Kundskab om, hvor vidt Tuberkulosen er fremskreden, og naar den først er kommen til Kundskab herom, kan der i Følge de Bestemmelser, som iøvrigt findes i denne Lov, paa den mest energiske Maade strides ind mod Tuberkulosen.

Hermed skal jeg anbefale det Ændringsforslag, jeg har stillet.

Bluhme: Jeg skal tillade mig først at anbefale det hvide Thing saavidt muligt at støtte de Ændringsforslag, som ere stillede af Udvalget eller dets Flertal. Jeg tror, at vi ved at gaa med paa disse Forslag ville kunne faae Loven ændret i en hensigtsvarende Tilstand. Naar jeg har begjæret Ordet, er det nærmest for at motivere et Par Ændringsforslag, som jeg tilligemed et Par andre Medlemmer af Udvalget har stillet til Afviselse fra Udvalgets Flertal. Det er to Ændringsforslag, det dreier sig om. Det første under Nr. 12 gaar ud paa, at sidste Punktum af femte Stykke, § 10 B udgaar. Dets § 10 omhandler jo mildere smittsomme Sygdomme og deles i 2 Afsnit, det første: A, hvor det gjøres til Pligt for vedkommende Eier at anmelde for Politimesteren, naar nogen af disse Sygdomme udbryder i hans Besætning, og det andet: B, hvor det kun gjøres til Pligt at anmelde det, naar det breder sig. Under disse Tilfælde, som nævnes under B, anføres: „Mundsyge og Kværke i høi Grad hos Hesten.“ Nu er det en meget vanskelig Sag at bedømme, hvad der er

„høi Grad“ af Kværke. Kværke have vi jo bestandig omkring i vore Besætninger, det er Noget, der kan være tilstede, uden at vi ret vide af det. Vi kunne derfor ikke paa den Maade binde vore Besætninger, som her er foreslaaet. Det havde egentlig været min Hensigt tilligemed et Par andre Herrer at foreslaa, at Ordet „Kværke“ helt udgik, og ligeledes kunde jeg have ønsket, at det udgik af denne Paragraf her for at sættes hen for sig selv. Men af Hensigtsmæssighedshensyn lode vi det være. Der staar jo nemlig „Kværke i høi Grad.“ Men naar dette saaledes faaer Lov at gaa, maa vi absolut flette det sidste Punktum ud i 5te Stykke af den nævnte Paragraf. Det første Punktum i dette Stykke bestemmer: „Finder Politimesteren det nødvendigt for at forhindre Smittens videre Udbredelse, kan han lade Sygdommen og Forholdene paa Stedet undersøge af en Dyrlæge og efter dennes Indstilling give Forskrifter angaaende Afsondrings- og Desinfektionsforanstaltninger samt angaaende Benyttelse af Rjød, Mælk eller andre Produkter af de syge Dyr m. v.“ Det er overensstemmende med, hvad der staar i den gamle Lov. Men saa følger dette nye Lovforslag et Punktum til, som ikke findes i den gamle Lov, og som lyder saaledes: „Undtagelsesvis kan Politimesteren derhos, hvor Forholdenes særlige Bessaffenhed maatte anbefale det, nedlægge Forbud imod, at noget til Besætningen hørende Dyr, om det end ikke selv er angrebet af Sygdommen, føres bort eller kommer paa Andenmands Grund eller alfar Wei; dog skal saavidt muligt det veterincære Sundhedsraads Betænkning indhentes, forinden saadant Forbud udstedes.“ Nu er det meget godt, at denne Betænkning skal indhentes, men har man en lidt flot og henhængsløs Politimester og en Dyrlæge, der er mere eller mindre nødvendig tjenstvirig, kan man nemt faae saadanne Undtagelsestilfælde konstaterede; det veterincære Sundhedsraad er langt borte, kan maasse ogsaa vanskelig paatage sig at negte sit Samtykke til en Ting, som Politimesteren og Dyrlægen indstille, og saa risikere vi altsaa, fordi vore Heste og Plage have Kværke i — hvad de Herrer kalde — „høi Grad“, at det bliver forbudt os at føre Kværene bort fra Eiendommen, og det er et svinebinde Landmændene i alt for høi Grad. Jeg har derfor tilladt mig at stille Forslag om, at dette Punktum gaar ud, hvad vi tror ja meget bedre at kunne gjøre, som det ikke findes i den gamle Lov, og vi have dog levet lykkelig i mange Aar under denne Lov. Det skal ganske vist indrømmes, at man kunde tænke sig Tilfælde af de andre Sygdomme, hvortil